

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 17.10.2025 i Oslo tingrett

Saksnr.: 25-077788TVI-TOSL/03

Dommer: Tingrettsdommer Anne Frøshaug

Saken gjelder: Krav om registrering av varemerke

Apple Inc

Advokat Mikkel Lassen Ellingsen
v/advokatfullmektig Håvard Kristiansen

mot

Staten v/Klagenemnda for industrielle
rettigheter

Advokat Stein-Erik Jahr Dahl

DOM

Saken gjelder gyldigheten av Klagenemnda for industrielle rettigheters vedtak, hvor internasjonal varemerkeregistrering nr. 1567484 ble nektet virkning i Norge. Tvistespørsmålet er om merket er egnet til å forveksles med det eldre registrerte merket «CLIP».

Framstilling av saken

Apple Inc. («Apple») er innehaver av internasjonal varemerkeregistrering nr. 1567484. Det er et kombinert merke med både figur- og tekstelementer, og ser slik ut:

Registreringen gjelder for følgende tjenester i klasse 42:

«Providing online non-downloadable application development software; providing online non-downloadable computer software development tools; providing online non-downloadable computer software used in developing other software applications; user authentication services using a software application; user authentication services using technology for e-commerce transactions; providing online information relating to computer technology, computer programming, and computer software.»

De angitte tjenestene kan inndeles i to hovedbolker, der den ene gjelder tilveiebringelse av apputviklingsprogramvare, og den andre gjelder brukerverifiseringstjenester ved bruk av programvare. Apples merke har internasjonal registreringsdato 16. november 2020 og er gitt virkning i mer enn 60 land.

Patentstyret fikk melding med krav om registrering i Norge 31. desember 2020. Patentstyret nektet i å gi registreringen virkning i avgjørelse 21. juni 2024. Grunnen var at registreringsvilkårene ikke ble ansett som oppfylt fordi merket var egnet til å forveksles med det eldre registrerte ordmerket «CLIP» med registrerings nr. 144487, jf. varemerkeloven § 70. Varemerket «CLIP» er registrert i Norge for enkelte varer i klasse 9 og for hele klasse 42.

Apple påklaget saken til Klagenemnda for industrielle rettigheter («KFIR»), som fattet vedtak 14. mars 2025. KFIR kom til samme resultat som Patentstyret. Vedtaket er avsagt under dissens.

Apple brakte saken inn for Oslo tingrett ved stevning 12. mai 2025, jf. varemerkeloven § 52 andre ledd. Hovedforhandling ble holdt 13. oktober 2025. Partenes prosessfullmektiger holdt hvert sitt hovedinnlegg med faktisk og rettslig argumentasjon.

Apple Inc. har i korte trekk gjort gjeldende:

KFIRs avgjørelse bygger på uriktige faktiske og rettslige vurderinger, og vedtaket er dermed ugyldig. Det foreligger ikke forvekslingsfare mellom saksøkers merke og den eldre registreringen «CLIP», selv om merkene omfatter de samme tjenestene. KFIRs flertall legger for lite vekt på betydningen av Apple-logoen og den helhetlige fremtoningen i saksøkers merke. Merkene gir omsetningskretsen forskjellige forestillingsbilder, samtidig som de har visuelle og fonetiske forskjeller. I tillegg er det eldre ordmerket et svakt særpreget merke, mens Apples merke domineres av den særpregede og svært berømte Apple-logoen. I lys av disse forskjellene, er det ingen fare for at omsetningskretsen vil tro at det er noen forbindelse mellom merkenes innehavere. Varemerket kan derfor registreres uten hinder av varemerkeloven § 16 bokstav a, jf. § 4 første ledd bokstav b.

Subsidiært er det i alle fall ikke forvekslingsfare for de tjenestene hvor KFIR selv har erkjent at «CLIP» har lav grad av særpreg. KFIR skulle i det minste gått inn for å beslutte merket delvis gjeldende, jf. varemerkeloven § 70 tredje ledd og varemerkedirektivet artikkel 7. KFIR har ikke differensiert sin vurdering ut fra graden av iboende særpreg som elementet «CLIP» har for de aktuelle tjenesteangivelsene, selv om flertallet erkjenner at graden av særpreg varierer fra lav til normalt. Etter Apples syn kan det ikke være risiko for forveksling der felleselementet i de aktuelle merkene er svakt særpreget, og det må derfor kunne legges til grunn at det i hvert fall ikke foreligger noen forvekslingsfare hva gjelder følgende tjenester i klasse 42:

«Providing online non-downloadable application development software; providing online non-downloadable computer software development tools; providing online non-downloadable computer software used in developing other software applications.»

Også denne feilen må føre til at vedtaket kjennes ugyldig.

Apple Inc har nedlagt slik påstand:

1. Klagenemnda for industrielle rettigheters vedtak av 14. mars 2025 i sak 24/00083 kjennes ugyldig.
2. Apple Inc. tilkjennes sakens omkostninger.

Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter har i korte trekk gjort gjeldende:

KFIR fastholder at det foreligger forvekslingsfare mellom de to merkene, jf. varemerkeloven § 16 bokstav a, jf. § 4 første ledd bokstav b. De aktuelle tjenestene i klasse 42 er identiske. I slike tilfeller kreves det klarere ulikhet mellom kjennetegnene enn ellers for at forvekslingsfare skal unngås, jf. HR-2008-1686-A (SØTT + SALT) avsnitt 50.

De konseptuelle, visuelle og fonetiske likhetene som er fremholdt i vedtaket gjør at det foreligger tilstrekkelig grad av kjennetegnslighet mellom merkene. Apples merke opptar i

seg det eldre ordmerket «CLIP» i sin helhet. Når man tar hensyn til det iboende særpreget til ordet «CLIP» og at «CLIP» kommer tydelig frem og har selvstendig adskillende evne i Apples merke, så må det legges til grunn at en ikke uvesentlig del av omsetningskretsen kan komme til å tro at det foreligger en kommersiell forbindelse mellom kjennetegnenes innehavere, eller at det eldste merket «CLIP» er en variant av Apples kombinerte merke. Ordet «App» er beskrivende og av underordnet betydning i helhetsvurderingen, jf T-755/20 VDL E-POWER avsn. 40.

Bruken av eplelogoen er heller ikke tilstrekkelig for å unngå forvekslingsfare. Det gjelder uavhengig av om eplelogoen anses velkjent for de aktuelle tjenestene, noe som også bestrides. KFIR viser her til C-120/04 Thomson Life, der EU-domstolen la til grunn at et velkjent merkeelement ikke utelukker forvekslingsfare for identiske varer, dersom felleselementet beholder sin selvstendige adskillende evne. Felleselementet «CLIP» er i vår sak registrert som et selvstendig varemerke (ordmerke), og har dermed per definisjon adskillende evne.

Vedtaket er riktig, og det er ikke grunnlag for å kjenne det ugyldig.

Statens påstand:

1. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter tilkjennes sakskostnader.

Rettens vurdering

Rettslige rammer

Det sentrale tvistetema er om det foreligger fare for forveksling mellom Apples kombinerte merke med eplelogoen og teksten «App Clip» og det registrerte ordmerket «CLIP», slik KFIR la til grunn i sitt vedtak av 14. mars 2025. I så fall er det et registreringshinder etter varemerkeloven § 70 jf. § 16 bokstav a, jf. § 4 første ledd bokstav b. Klagenemndas avgjørelse er et lovbundet forvaltningsvedtak som kan prøves fullt ut av retten, jf. HR-2016-2239-A (Route 66).

Varemerkeloven gjennomfører EUs varemerkedirektiv og skal forstås i samsvar med EU-retten. I HR-2016-2239-A (Route 66) er det uttalt at avgjørelser fra EU-domstolen «blir den sentrale rettskilden ved tolkning av varemerkeloven. Avgjørelser som gjelder varemerkeforordningen skal også tillegges vekt, ettersom de materielle bestemmelsene er tilsvarende som i direktivet. Videre er praksis fra EUIPO, tidligere OHIM, en relevant rettskilde. Målet om rettsenhet innenfor EU/EØS, innebærer imidlertid ikke et mål om like resultater i enkeltsaker, jf. Rt-2002-391 (GOD MORGON).

Vurderingstemaet risiko for forveksling

Det følger av varemerkeloven § 16 bokstav a jf. § 4 første ledd bokstav b at et merke ikke kan registreres dersom det er «risiko for forveksling» med et merke som allerede er registrert i Norge. Det gjelder etter lovens ordlyd for:

«tegn som er identisk med eller ligner varemerket for varer eller tjenester av samme eller lignende slag, såfremt det er risiko for forveksling, for eksempel ved at bruken av tegnet kan gi inntrykk av at det finnes en forbindelse mellom tegnet og varemerket».

Hensynet bak bestemmelsen er å ivareta varemerkets funksjon som opprinnelsesgaranti.

Vurderingstemaet i saken her er om en ikke ubetydelig del av omsetningskretsen for de aktuelle tjenestene vil tro at det er en kommersiell forbindelse mellom de to kjennetegnenes innehavere (indirekte forveksling), jf. Ot.prp. nr 98 (2008-2009) side 42 og HR-1686-A (Søtt+Salt). Retten oppfatter at det er enighet om at det ikke er fare for direkte forveksling ved at forbrukeren kan komme til å ta feil av kjennetegnene.

I vurderingen av forvekslingsfaren skal det gjøres «en skjønnsmessig helhetsvurdering med grunnlag i de konkrete forhold», jf. HR-1686-A (Søtt+Salt). De sentrale momentene er graden av likhet i vareslag og i kjennetegn, og det er et innbyrdes avhengighetsforhold mellom disse momentene. En svak grad av likhet mellom vareslag eller tjenester kan oppveies av en høy grad av likhet mellom varemerkene og omvendt, jf. EF-domstolen i sak C-342/97 Lloyd premiss 19, som også er inntatt i høyesteretts avgjørelse i HR-1686-A (Søtt+Salt). Ved vareslagsidentitet kreves dermed en klarere ulikhet i kjennetegnene for at forvekslingsfare skal unngås, enn der det er forskjell i vareslagene.

Det avgjørende er om det er risiko for forveksling blant «en ikke ubetydelig del av omsetningskretsen». Gjennomsnittsforbrukeren skal videre anses for å være alminnelig opplyst, rimelig oppmerksom og velinformert, jf. EU-domstolens avgjørelse i C-342/97 (Lloyd v Klijsen). Den gjennomsnittlige forbrukeren vil sjeldent ha anledning til å sammenligne merkene direkte, men må bruke hukommelsen. Merkene vil også normalt oppfattes helhetlig uten å undersøke detaljer. I vår sak synes det å være enighet om at omsetningskretsen omfatter både private og profesjonelle aktører.

Konkret vurdering

Likhet i varer og tjenester

Det er enighet om at Apples merke er søkt registrert for de samme tjenestene som det eldre merket er beskyttet for. Det eldre merket er registrert for «hele klassen» i klasse 42, mens Apples varemerkesøknad omfatter nærmere angitte tjenester i samme klasse. Det er altså full identitet mellom varer og tjenester. Det betyr at det i utgangspunktet kreves større forskjeller i kjennetegnene for at forvekslingsfare skal unngås.

Likhet mellom kjennetegnene

Ved vurderingen av kjennetegnslikheten, skal det foretas en helhetsvurdering, der særpregede og dominerende elementer har særlig betydning, jf. blant annet EU-domstolens avgjørelser i C-251/95 Sabèl/Puma avsnitt 23.

Det eldre ordmerket «CLIP» er som KFIR har bemerket et «alminnelig engelsk substantiv og verb som kan bety «holder, klemme, klips, spenne», «klipping, klipp, filmklipp» og å «klippe». Apples kombinerte merke inneholder det samme ordet. Ordet har samme uttale og betydning i de to merkene, og det er visuelt likt utformet.

Apples kombinerte merke har i tillegg ordet «App». Det er en alminnelig forkortelse for «applikasjon», og er dermed beskrivende for tjenestene det er søkt om i klasse 42. Det gjelder blant annet tjenester som å tilveiebringe apputviklingssoftware og brukerverifiseringstjenester ved hjelp av en software applikasjon. Ordet «App» har dermed liten grad av særpreg eller adskillende evne. Ordet gir heller ingen annen betydning eller assosiasjon til ordet «Clip» når de to ordene er plassert sammen i to ord, som i Apples merke.

Apples merke har i tillegg sin eplelogo plassert først i det kombinerte merket. Eplelogoen er særpregt og distinktivt for de aktuelle tjenestene i klasse 42. Ut fra bevisførselen legger retten videre til grunn at eplelogoen er blant verdens mest kjente logoer, og at det gjenkjennes som merket til Apple, et av verdens største selskaper. Apples høye markedsandel for mobiltelefoner i Norge – på over 50% - tilsier at logoen også er svært kjent i Norge.

Eplelogoen gir Apples merke et visuelt særpreg, og logoen vil antakeligvis bli gjenkjent av gjennomsnittsforbrukeren. Det er imidlertid ikke sannsynliggjort at logoen vil bli uttalt fonetisk, slik at merket som helhet vil uttales «Apple App Clip», slik det er anført fra Apple sin side. Selv om noen Apple-produkter omtales på den måten, som Apple-watch og Apple-TV, er det også flere produkter som kun omtales med produktnavnet, som iPhone, AirPods og iPad, selv om også disse produktene har den kjente eplelogoen. Uansett skal merket vurderes ut fra det som søkes registrert, og ikke antakelser om bruken, jf. Lassen/Stenvik side 384. Her er merket registrert som kombinert merke, der eplelogoen er inntatt grafisk. Hovedregelen er at figurelementet i et merke ikke uttales, se også EU-rettens avgjørelse i T-512/15 (Cali) avsnitt 61. Som påpekt av KFIR i avsnitt 23 vil det særlig gjelde der merketeksten tydelig fremgår i merket og er enkel å uttale, slik tilfelle er for «App Clip» i Apples kombinerte merke. Det kombinerte merket kan derfor ikke sammenlignes med bruk av eplelogoen alene.

Retten er videre enig med KFIRs vurdering av den fonetiske og visuelle likheten i avsnitt 23, der det fremgår:

«Det eldre merket CLIP består av fire bokstaver, mens klagers merke består av eplefiguren og teksten APP CLIP på syv bokstaver. APP CLIP har alminnelig font i samme høyde som eplefiguren og opptar på grunn av lengden mer plass enn eplefiguren. Ordet CLIP er fonetisk og visuelt identisk, og kommer på grunn av sin størrelse og plassering tydelig frem i helheten i klagers merke. Selv om eplefiguren og ordet APP skiller merkene, finner flertallet på denne bakgrunn at merkene har klare visuelle og fonetiske likheter.»

Et annet spørsmål er om eplefigurens berømmhet skaper et klart forestillingsbilde som er konseptuelt forskjellig fra merket «CLIP», slik det er anført fra Apples side. Apple har i denne sammenheng vist til EU-domstolens avgjørelse C-449/19 og C-474/18 (Messi), der EU-domstolen uttalte som følger:

«the conceptual differences between two signs may counteract the visual and phonetic similarities between them, provided that at least one of those signs has, from the point of view of the relevant public, a clear and specific meaning, so that the public is capable of grasping it immediately.»

Saken for EU-domstolen skiller seg fra vår sak, ved at de to merkene som ble vurdert mot hverandre – Messi og Massi - ikke var identiske. Her ble det ansett som usannsynlig at forbrukeren ville oppfatte merket «MESSI» som «one mark among others which sound italian», og ikke som merket til verdens mest kjente fotballspiller. Den konseptuelle forskjellen lå altså i det som var ulikt ved de to merkene, og ikke i en annen tilføyelse eller bestanddel av merkene.

I vår sak er det ingen konseptuell ulikhet ved bruken av ordet «Clip». Selv om Apples logo har særpreg og adskillende evne, og kan gi assosiasjoner til Apple, gir ikke logoen en annen eller ulik assosiasjon til ordene «App Clip» eller til ordet «Clip».

Samlet vurdering

I den samlede vurderingen vektlegger retten særlig at Apples merke tar opp i seg det eldre merket «CLIP» i sin helhet. Retten må videre legge til grunn at ordmerket «CLIP» har et visst særpreg isolert sett, ettersom det ikke skal prøves om registreringen av dette merket er gyldig, jf. Rt-1999-641 (Superlek).

Retten er samtidig enig med KFIRs vurdering i at merket har svak grad av særpreg for tjenester som tilveiebringelse av apputviklingssoftware, ettersom det kan omfatte programvarerelaterte klippefunksjoner. Når det gjelder brukerverifiseringstjenester, kan ordet henspille på en tjeneste som samler informasjon på ett sted, slik det er anført fra Apples side. Ordet er likevel ikke beskrivende for en slik tjeneste, selv om det kan gi assosiasjoner til tjenestens funksjon. Oppsummert er retten enig i KFIRs konklusjon om at ordmerket CLIP har en «svak til normal grad av særpreg for de identiske tjenestene i klasse 42».

I Apples kombinerte merke er ordet «Clip» inntatt som et separat ord med store bokstav, og det har som nevnt samme font og størrelse som ordet «App». Ordet «Clip» fremstår som et selvstendig, atskilt og likestilt element i forhold til de andre to elementene i det kombinerte merket, og det har opprettholdt sin betydning og sitt særpreg. Sammenstillingen med eplelogoen og ordet «App» gir altså ikke karakter av et enhetlig kjennetegn ulikt det som er registrert, jf. Rt-1999-641 (Superlek).

Når det gjelder betydningen av den kjente eplelogoen, viser retten også til Høyesteretts dom i Rt-2008-1268 (Søtt + Salt) og uttalelsen i EU-domstolens avgjørelse i C-254/09 (Thomson life) avsnitt 32-37, som gjelder tilsvarende tilfeller. Her fremgår det at det kan det foreligge fare for forveksling selv om det yngre merket består av et velkjent merke som dominerer helhetsinntrykket. I motsatt tilfelle ville innehaveren av det eldre merket miste sin enerett selv i situasjoner der det nye merket innlemmer dette som en selvstendig og særpreget del av det kombinerte merket. Som oppsummert av Høyesterett i Søtt + Salt-dommen vil det altså kunne foreligge forvekslingsfare dersom den delen av det sammensatte merket som er likt det registrerte merket, på grunn av sitt særpreg, kan gi forbrukeren grunn til å tro at det er en kommersiell forbindelse mellom innehaverne av merkene.

Som i Søtt + Salt-dommen er det også i vår sak et kjent merke som vekker oppmerksomhet i det kombinerte merket som ønskes registrert. Eplelogoen er imidlertid ikke mer fremtredende visuelt enn ordelementene «App Clip». Retten mener videre at ordmerket «Clip» har et visst særpreg, som er bevart i det kombinerte merket. Når det også er full likhet i de tjenestene som er omfattet, foreligger det fare for indirekte forveksling av de to merkene. Det er altså fare for at forbrukerne vil tro det er en forretningsmessig forbindelse mellom innehaveren av merket «Clip» og selskapet Apple, som innehaver av det kombinerte merket. I denne sammenheng må det også hensyntas at forbrukeren sjeldent vil se de to merkene ved siden av hverandre, og bare har sitt ufullstendige erindringsbilde til rådighet.

Retten mener dette også gjelder for tjenestene der ordmerket «Clip» har svakt særpreg, som for tilveiebringelse av apputviklingssoftware. Graden av særpreg er bare ett av flere momenter i den helhetlige vurderingen som skal foretas, jf. bl.a. EU-rettens uttalelse i T-351/20 (Vital) avsnitt 100, og Rt-1999-641 (Superlek). I denne saken er det særlig lagt vekt på at det er full likhet i tjenester og at ordmerket «Clip» er inntatt i det nye merket i sin helhet. Apple Inc's subsidiære anførsel om delvis registrering etter varemerkeloven § 70 for nærmere angitte tjenester i klasse 42, kan dermed ikke føre frem.

Sakskostnader

Staten ved KFIR har vunnet saken og skal få erstattet sine sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2 første ledd. Det er ingen tungtveiende grunner som gjør det rimelig å fritta Apple fra dette ansvaret, jf. § 20-2 tredje ledd.

Advokat Stein-Erik Jahr Dahl har på vegne av staten krevd dekket sakskostnader med 131 350 kroner. Apple har ikke hatt innvendinger mot kravet, og det ligger etter rettens syn innenfor rammen av hva som er rimelig og nødvendig å pådra i saken, jf. tvisteloven § 20-5 første ledd. Kravet tas derfor til følge.

DOMSSLUTNING

1. Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Apple Inc. dømmes til å betale 131 350 – etthundreogtrettientusen trehundreogfemti – kroner i sakskostnader til Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter. Beløpet forfaller til betaling to uker etter at dommen er forkynt.

Retten hevet

Anne Frøshaug

Kopi av dommen meddeles Patentstyret, jf. varemerkeloven § 65.

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre f.eks. om det bør være muntlig behandling i rettsmøte, skriftlig behandling og/eller rettsmekling.

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klar overvekt av sannsynlighet for at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.